

Joulun jälkeen loppiainen

Musiikki on kenties suurin inspiraation lähteeni. Niinpä loppiaista ja tätä kirjoitusta pohtiessani alkoi päässäni heti soimaan eräs lapsuudesta tuttu laulu, joka alkaa sanoilla: ”Joulun jälkeen loppiainen, laskettu on laskiainen. Pääsiäinen tulla saa.” Kyseinen laulu kertoo loppiaisen sijaan pääsiäisestä, mutta en muista ikinä törmänneeni yhteenkään varsinaiseen loppiaislauluun, muutamaa virttä lukuun ottamatta.

Miksi siis loppiainen ei ole herättänyt laulunikkareiden luovuutta samalla tavalla kuin moni muu kirkkovuoden juhlapäivä? Kenties vuosikymmenten ja –satojen aikana kirjoitetut lukemattomat joululaulut ovat imeneet heistä kaikki luovuuden rippeet. Ehkä kyse on myös siitä, että harva varsinaisesti juhlii loppiaista, vaikka kyseessä onkin tärkeä kristillinen juhlapyhä, jota juhliitaan itämaan tietäjien Betlehemiin saapuminen muistoksi. Löysin jopa netistä väitteen, että loppiainen on todennäköisesti joulua vanhempi kristillinen juhla.

Pakko myöntää, että en olisi heti itsekään muistanut loppiaisen kristillistä merkitystä, sillä nykyään loppiainen nähdään vain päivänä, jolloin kuusi kannetaan pois, koti riisutaan joulukoristeista ja hyväksytään väistämätön paluu arkeen. Joulun suurena ystävänä loppiainen näyttäytyy enemmän haikeana kuin juhlallisena, mutta ehkä loppiaisen ihmeellisyys piileekin juuri loppumisessa ja ennen kaikkea uuden alkamisessa.

Mielestäni tuo alussa mainittu pääsiäislaulu voisi alkunsa perusteella olla yksi ensimmäisistä loppiaislauluista, sillä loppiaisen hienous on siinä, että se toimii porttina talveen ja kevääseen. Jotta päästään laskiaisen kautta pääsiäisen suureen juhlaan, täytyy ensin hyvästellä joulu ja palata sen jälkeen hetkeksi arkeen, ja tässä kaikessa on mielestäni aihetta moneen hienoon lauluun.

Tuomas Salo